

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

TĒVU, MARIJONU, BENDRADARBIU, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

1959 M. BIRŽELIO (JUNE) 13 D.
NR. 24 39-JI METAI

IV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Luk. 5, 1 - 11

ANUO metu: Minioms besiveržiant į Jėzų Dievo žodžio klausytis, jis stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pamatė du laivu, sustojusius prie ežero kranto; žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs į vieną iš tų dviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atstumti nuo kranto ir atsisėdęs, mokė iš laivo. Liovēsis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Simonas jam tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie išgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamajo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivu, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakdamas: Eik sau nuo manęs Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo

Lekcija

Rom. 8,18 - 23

BROLIAI: Aš laikauj tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri bus mums apreikšta. Nes sutvėrimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbės apreiškimo. Sutvėrimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergė, su viltimi, kad ir pats sutvėrimas bus išlaisvintas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvėrimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tiktai jis, bet ir mes, kurie turime Dvasios pirmones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo įsūnystės, mūsų kūno atpirkimo Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

buvusius dėl to valksmo žuvų, kurias jie buvo sugavę; taip pat Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Ištraukę laivus į krantą, jie visa paliko ir sekė jį.

Ruduo

Ign. Šmigelskis

Jau į žemę piramidžių
Skrenda gervės virš kalnų,
O ir kregždės jau išskrido
Ir varnėnai inkilų...
Atsidusdamas iš skausmo
Vėjas glosto pilką žolę;
Piemenų birbinės gaudžia,
Kai karvutės atrajoja...

Rūkais miškas apsigaubęs
Laimės žiburio nerodo...
O artojai dainą audžia
Vasarėlę palaidoje.
Tik kaip saulė pasirodo
Ant dangaus graži:
Blizga kluonai ir aruodai
Dievo derliaus kupini...

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

ŠV. ANTANAS³ LIETUVOJ

A. Tyruolis

Birželio 13 diena — šventojo Antano Paduviečio gimimo dangui diena. Tą dieną šventasis mirė Paduvoj, Italijoj, būdamas dar jaunas, 36 metų amžiaus. Tai buvo 1231 metais. Jau sekančiais metais jis buvo paskelbtas šventuoju. Nedaug tėra šventųjų, kurie taip veikiai būtų paskelbiami šventaisiais. Šv. Antanas pasižymėjo ankstyvais ir ypatingais stebuklais. Dar net gyvas būdamas.

Kas buvo Paduvoj, tas matė ir žino, su kokių pamaldumų ten žmonės lankosi prie to šventojo antkapio. Jie tartum dargi pro juodo marmuro sieną patiria sau ypatingų malonių.

Ir kurgi ne, juk tai vienas populiariausių liaudies šventųjų, be abejo, šalia šv. Pranciškaus, kurio ordino nariu buvo ir šv. Antanas. Ir šaukiasi jo žmonės, kai kas dingsta, jis irgi patronas moterystės, moterų, marčių bei sužadėtuosiu, lygiai kaip ir gynėjas nuo karštinių ir užkrečiamų ligų. Jam ir aukojama šv. Antano duona, kad išmelstų reikale jo užtarymo.

Nenuostabu, kad ir Lietuvoj šv. Antanas vienas populiariausių šventųjų.

Šalia Jono, Juozo, Petro daugiausia vyrų vardų Lietuvoj rasime Antano. Ir šv. Antano garbinimas paplito ne tik Žemaitijoj, bet ir visoj Lietuvoj.

Kodėl pirmiausia Žemaitijoj? Be abejo, dėl to, kad, kaip sako istorija, ten pirmiausia įsikūrė pranciškonai, kurie atgabeno šv. Antano garbinimą. Jau 1602 m. Lietuvos didžiūnas Jonas Karolis Katkevičius, norėdamas Žemaitiją apsaugoti nuo protestantizmo, jiems įsteigė bažnyčią ir vienuolyną. Ten buvo ir stebuklingasis šv. Antano paveikslas, kurio lankyti žmonės keliaudavo ir iš tolimiausių Lietuvos vietų.

Ypatingu būdu šv. Antanas globojo ir Lietuvą, gal už tą rodomą prisirišimą jam, už pamaldumą, už tuos kuklius, bet su meile ir nuoširdumu padarytus šventojo medžio drožinėlius, kurie yra to pat pobūdžio kaip ir Rūpintojėliai, kuriais Lietuva taip garsi ir vadinama Rūpintojėlių — rymančio Dievulio — šalimi.

Kai rusų caro Aleksandro II įsakyta 1864 m. Lietuvoj buvo uždaryta dauguma vienuolynų, bebuvo palikta vos šeši, jų tarpe ir pranciškonų Kretingoj (lygiai kaip ir marijonų Marijampolėj). Spaudos draudimo metu, tartum po šv. Antano globojančiu sparnu Kretingos vienuolyne radosi svarbus slaptosios spaudos iš Prūsų gabenimo centras. Lietuviai nenorėjo jiems brukamų rusiškoms raidėmis knygų ir slaptai spausdinosi lietuviškoms — lotyniškoms raidėmis Prūsuoje. Ta pati istorija, kaip girdėti, nori kartotis ir dabar, nors jau gyvename ne devynioliktame amžiuje ir ne caro laikais.

Krikšto vardas užaugusiam geriausiai primena šventojo darbus ir dorybes. Jis dažniausiai jas ir seka, imituoja. Jei pažiūrėsime į Lietuvos istoriją, matysim, kad daug žymių asmenų turėjo Antano vardą. Kaikurie jų pa-

sižymėjo ilgai nepamirštamais darbais⁴
Tautai ir Bažnyčiai.

Antai, poetas kun. Antanas Strazdas-Strazdelis parašė tokią svarbią giesmę, kaip Pulkim ant kelių, kuri jau per šimtą metų skamba Lietuvos bažnyčiose. Ją net ir kitos tautos, kaip lenkai, išsivertė ir gieda.

Kitas vėl Antanas, žemaičių bajoras Klementas, vienas iš pirmųjų to krašto dainių, parašė tokias eiles, kai pamatė, kad caro valdžia norės panaikinti katalikų tikėjimą Lietuvoj:

*Klausyk tu, vaikuti muna!
Kas gyvą dar turi kūną,
Už ginklo imkis spėrai,
Ratawok savo vierą!*

*Jau čia kito būdo nėra,
Reik gintis nuo anų spėrai,
Reik šalin išvaryti,
Žemaičius užlaikyti.*

*Stiprinkit tiktai, vaikeliai:
Matysit, bėgs neprieteliai,
Bėgs iš žemės, sakau, mūsų.
Padirbsit aną liuosą.*

*Tikėkit: jums Ponsdivs padės,
Anie daugiau nepasėdės.
Matysit, kad išginsit,
Lig vieną išnaikinsit.*

Vėl kitas didis Lietuvos Antanas,

vyskupas Antanas Baranauskas, matė, kokią žalą daro svetimieji, kraštą užėmę, ir, pats būdamas poetas — dainius, ragino žmones karščiau pamilti savo tikėjimą, laikytis savo papročių ir kalbos: Pasikalbėjime giesmininko su Lietuva toji sako giesmininkui:

*Eik, sūneli mano, jaunuolėli mano,
Kalbink, žadink lietuvninkus, vesk šventon
/Bažnyčion,
Tegul myli Dievą, Dievo Dvasios klauso,
Tegul vilki savais rūbais, savais žodžiais
/kalba.*

Pagaliau dar vienas iš lietuvių dainių, Antanas Vienažindys—Vienužis, parašė lietuviams eiles, kurios, kaip sako kun. Julijonas Lindė - Dobilas, stato Lietuvą lygiomis su augštai žodžio mene iškilusiom kultūringom, krikščioniškom Vak. Europos tautom. Štai trumpa ištraukėlė iš tų eilių:

*Oigi gražus gražus tolimasis dangus,
Kada man pašauksi ten, Dievuliau bran-
/gus?
Kada aštrius takus šios žemės pereisiu?
Kada žvaigždėms grįstu keliu vaikštinėsiu?*

Štai tik keli vardai, kuriuos globojo šv. Antanas savo didžiuoju vardu, vesdamas jo vardu pašvęstuosius į šviesą ir tiesą.

Vidinis grožis

Pažįstu vieną jauną šeimynėlę, kurioje gyvena motinos tėvukas. Visi šeimos vaikai labai mylėjo šį senelį, ir jis dažnai pabūdavo su vaikais. Laikui bėgant senelis susirgo ir buvo išvežtas į ligoninę. Jo liga buvo sunki ir ilga. Ta liga gerokai suvargino senelį ir vaikų tėvai norėjo, kad jie, gal paskutinį kartą, pasisvečiuotų su senuku. Bet tėvai nežinojo, kaip išaiškinti didelį suvar-

gimą. Tai jie aiškino, kad senelis labai sunkiai sirgo ir neišrodo taip kaip pirmiau. Po apsilankymo tėvai klausė, kaip jiems atrodė tėvukas. "Žinote, mūsų tėvukas dabar neišrodo labai gerai, bet jo vidus yra labai gražus," atsakė vaikai.

Tuomi matėsi, kaip labai vaikai mylėjo senelį.

P. Č.

KARALIENĖ PANŲ!

Žmogiškosios prigimties grožis dažniausiai matomas jaunose mergaitėse, kurios gerai saugoja savo vainikus ir, šalia skaistybės, pasižymi taip pat ir kitais jų amžiui bei padėčiai tinkamais gerumais. Kaip gėlių žiedai gražesni už kitus augalų lapus, taip skaistybė labiau patinka matantiems ją už kitas dorybes. Švenčiausios Marijos litanijoje skaistybė daug kartų minima ir aukštinama, nes Dievo Motina buvo mergaitė ir skaistybė spindėjo labiau už visas kitas šventąsias bei paprastas moteris, mergaites ir šiaip žmones.

Tiesa, kad skaistybės reikia ne vien moteriškosios lyties asmenims, bet ir vyriškosios. Šv. Jonas apaštalas rašo, kad danguje yra "šimtas keturios dešimtys keturi tūkstančiai, kurie yra atpirkti iš žemės. Tie yra, kurie nėra susitępę su moterimis, nes yra mergaitės" (Apr. 14, 4). Abiejų lyčių jaunuomenė prieš stodama į moterystę turi elgtis švariai. Tiek bernelis, tiek mergaitė jei prieš moterystę susiteršia, pataikaudami savo kūno aistroms, nelaimingi būva ir moterystėje. Šiais laikais labai daug yra netaikos moterystėje ir išsiskyrimų dėl to, kad maža beliko žmonių, išlaikančių skaistybę prieš ištekančią arba prieš vedant.

Skaistybė yra gera ir graži, bet lengvai sužalojama ir prarandama. Tie žmonės ją gerai išsaugoja, kurie skaistybę iš visų pusių apstato kitomis dorybėmis. Patirta ir patikrinta, kad įpratusios meluoti mergaitės gali pasipuoti vainikais, bet sieloje jau jų neturi. Be tiesos skaistybė būva silpna ir greit išnyksta. Tiesa žmoguje auga ir stiprėja tikėjimu. Kaip reikia valgio, kad galima būtų dirbti, taip tikėjimas maitina tiesos gyvenimą žmoguje, o tiesa saugoja skaistybę. Taigi ir vyrai melgiai nesijusdami ištvirksta. Nelaimė mergaitei ištekti už tokio.

Nesubūva skaistybė nė su tinginaviu. Iš šalies žiūrint sunku sužinoti, katra mergaitė tebeturi teisę nešioti vainiką. Lengviau eina pastebėti, ar ji yra darbšti, ar gerbia savo pareigas ir vykdo jas. Iš darbštaus sąžiningumo dažnai būva numanu tikroji vertė tiek jaunuolio, tiek jaunuolės.

Galėti gali subūti skaistybė su išdidumu, nes šv. Grigalius popiežius, kalbėdamas apie V. Jėzaus minėtąją mergelių dešimtį, sako: "Štai Atpirkėjo balsu dešimt mergelių ir visos pavadintos mergelėmis, o tačiau ne visos buvo įleistos pro duris į laimę; nes kai kurios, išorėje besididžiudamos savo mergyste, nebenorėjo turėti alyvos savo induose". (12 Omilija į Evangeliją). Jaunas užaugęs žmogus turi labai daug ir labai smarkių pagundų prieš skaistybę. Jas visas galima pergalėti pasinaudojant antgamtinę Dievo malonę, bet išdidūs žmonės, tiek vyriški, tiek moteriški, pasitikėdami savimi, mažai tesirūpina Dievo malone, mažai jos tegauna, dėl to pagundos juos pergali, ir jie klimpsta į šlykščias nuodėmes. Išdidumo apimti, jie jas slepia, nedaro atgailos ir klimpsta gilyn į dvasinį purvą. Taigi išdidumas taip pat pavojingas skaistybei, kaip tinginavimas ir įprotis meluoti. Neklysta, kurie sako, kad kuklus nusižeminimas yra skaistybės apsauga, net labiau naudinga už būtinai reikalingus: darbštumą, tiesos gerbimą ir tikėjimą.

Skaistybė nesubūva taipgi su smaguriavimu, įpratusiu skaniai ir daug valgyti, bei gerti, nei su kitais pataikavimais kūnui, nes kūnas žmogų velka ne į skaistybę, o į nuodėmes, jai priešingas. Reikia tad mokėt, norėti ir įprasti suvaldyti kūno užgaidas. Yra dalykų, kurių kūnas protingai ir naudingai reikalauja. Tų dalykų reikia jam duoti. Sakysime, reikia valgyti ir gerti, bet

nuosaikiai ir žiūrint naudos. Reikia miego, bet reikia nebūti miegaliui. Tik-tai tie žmonės tesugeba išlaikyti skais-tybę, kurie yra įpratę atskirti tikruo-sius kūno reikalus nuo neprotinių už-gaidų ir kurie moka suvaldyti savo kū-ną. Iki šiol suminėjau tuos dalykus, ku-rių turime saugotis, norėdami išlaikyti skais-tybę.

Bet to dar ne gana, nes dar reikia žinoti ir suprasti skaus-tybės naudą bei grožį. Šito žinojimo ir supratimo nebū-va be gryno ir gyvo tikėjimo. Kaip tik-tai žmonės nutolsta nuo tikėjimo, taip nejučiomis jie įstringa į kūniškumą ir į šlykščiasias nuodėmes. Tikėjimui su-silpnėjus, žmogus, įkritęs į nešvarias nuodėmes, ima jas teisinti ir mintyti, kad jose nesą nieko blogo. Tie pateisi-nimai suklaidina ir suardo sąžinę.

Būtinai reikia saugoti savo sąžinės sveikatą, jautrumą ir švarumą, todėl reikia vengti nešvarių reginių, slidžių skaitymų, nepadorių kalbų ir purvinų minčių. Kas mėgsta skaityti geras kny-gas, to jausmai ir mintys darosi gra-žesni ir kyla aukštyn. Todėl geri skai-tymai padeda ir palengvina išlaikyti skais-tybę.

Malda yra geriausia priemonė skais-tybei išlaikyti ir ugdyti. Bet jos vienos negana.

Labai reikia ir nesunku žinoti, kad dviem būdais: vengimu ir priemonių vartojimu turime naudotis. Vengti tu-rime melo, tingėjimo, išdidumo, piktu-mo ir smaguriavimo bei kitokio verga-vimo kūno užgaidoms. Kas tų dalykų tikrai išvengia, to gyvenime savaime atsiranda šios dorybės: teisingumas, darbštumas, kuklumas, taikingumas, nuosaikumas. Tos penkios dorybės ap-stoja aplinkui skais-tybės diegą žmogu-je ir apsaugoja jį nuo pavojų. Bet tas dangiškojo grožio diegas sustiprėja ir užauga tik prisidedant tikram ir gy-vam tikėjimui, kuris pats tarpsta gero-mis mintimis ir kilniais jausmais, ima-mais iš teisingų knygų skaitymo. Prie to būtinai reikia sąžinės jautrumo ir maldos. Šitie dalykai sudaro žmogaus

sieloje dangiško, nežemiško grožio ir brangumo dalyką — pastovią skais-tybę tiek mergaitės, tiek bernaičio šir-dyje.

Svenč. Marija pati buvo mergaitė ir mergaičių karalienė. Ji yra galingoji pana. Kada kuriai nors jos globojamai mergaitei ima silpnėti siela, ta Pana skubiai ją sušelpia. Dėja, ne visos nau-dojasi tuo savo karalienės paslaugumu! Bet ji yra karalienė ir bernaičiams, iš-laikantiems skais-tybę. Kada ji mato padoriai laikančius skais-tybę jaunuo-lius ir jaunuoles, kuriems Dievas nėra skyręs išlaikyti tą skais-tybę amžinai, ji tokius suveda į poras, ir tos Marijos suvestosios į moterystę poros būva ne-paprastai laimingos savo šeimoje ir garbingai naudingos visuomenėje.

Šaltu protu žiūrint, rūpestingai uoli popiežiaus išmintis, vedanti Bažnyčią į dangų, rasi, yra vertesnė už mergai-čių ir bernaičių skais-tybę; tačiau tos skais-tybės grožis betgi labiau matomas už aną didžiąją išminties naudą. Be to, neužmirškime, kad ir ta laimin-goji šventųjų tėvų išmintis eina išvien su skais-tybe. Nejauni asmenys tampa popiežiais, bet jų skais-tybė tiek bran-gesnė, jog ilgos metų eilės nuopelnais sustiprėjus ir ištobulėjus.

Svenčiausioji Panų Karalienė, išmo-kyk ir įpratink mus melstis, kad neiš-tekėjusios mergaitės beveik visos būtų tikrosios tavo dukterys, skaisčios pa-nos ne vien žmonių akyse, bet ir tikro-vėje. Padaryk, kad bernaičiai prieš ves-tuves taip pat būtų skais-tūs ir verti vadintis panomis ir kad tu galėtum bū-ti karalienė ir jiems. Visų tvarinių to-buliausioji žvaigžde, paveik klaidžio-jančių žmonių giminę, kad ji susipras-tų, kaip gražu yra žmonėms skais-tybės taku eiti aukštyn ir artėti prie angelų, prie tavęs ir prie Viešpaties Dievo.

.....

Svenčiausioji Jėzaus Širdie, teatinie Tavo karalystė! (300 dienų atlaidų kiekvieną kartą)

JĖZUS IR MARIJA SIBIRE

Skaitytojai jau bus girdėję vieną žinutę, kuri prieš kiek laiko pasauliniu mastu pasklido katalikiškoje spaudoje. Vatikano dienraštis ją užvardino: Jėzus Sibire. Šiame Apaštalu Sosto laikraštyje skaitėme, kad Vakarų pasauli per geležinę uždangą pasiekė vienas laiškas, kuris esąs vertas dėmesio kiekvieno kataliko, turinčio tikėjimo laisvę, galinčio be trukdymų jieškoti paguodos prie švenčiausio Sakramento, dalyvauti šv. Mišių aukoje ir priimti šv. Komuniją. Tą laišką parašė viena senutė vokiečių, išstremta į Sibirą. Kol raštas pasiekė jos šeimą, turėjo pereiti eilę sunkenybių. Laiškas prasideda katalikišku pasveikinimu: Garbė Jėzui Kristui. Toliau šventojo Sosto dienraštis tęsia tos senutės tremtinės žodžius:

“...Visuomet meldžiausi, jog Viešpats suteiktų malonę, kad vieną dieną galėčiau dalyvauti šv. Mišiose ir priimti šv. Komuniją. Jis mus išklausė! Prieš tris savaites atvyko pas mus kunigas iš Lietuvos ir auštant atlaikė mūsų vargingoje būstinėje trejas šv. Mišias. Kokia buvo mums katalikams neapsakoma paguoda, galint po dvylikos metų atlikti išpažintį ir priimti Jėzų! Jūs galite gerai įsivaizduoti. Ne, to negalite, kadangi jūs turite Jėzų ištisą dieną savo tarpe...”

Taip perdavė naujieną Apaštalu Sosto laikraštis. Netrukus po to lietuviškoje spaudoje pasirodė kita žinia apie Sibiro tremtinių lietuvių ranka parašytą maldaknygę, vardu: Marija, gelbėki mus. Ši maldų knygelė iš Sibiro gauta laisvame pasauly. Ją išleido “Ateitis” (918 Willoughby Ave., Brooklyn 21, N. Y., USA, kaina \$1). Lietuviai leidinį uoliai perka. Verta ir skaitytojams šio leidinėlio keletą minčių pasisavinti, jautriau įsijausti į tą dvasią, jausmus ir troškimus, kuriais gyvena mūsų tautiečiai skaudžioje Sibiro tremtyje. Žymia dalimi maldų rinkinyje pasireiškia marijaninė dvasia. Prie jos čia ir sustosime.

Jau pats knygutės užvardinimas (Marija, gelbėki mus) daug pasako apie Marijos žemės išstremtųjų vaikų viltis, kurias jie sudėjo į savo Dangiškąją Karalienę. Štai, vakarinėse maldose Sibiro tremtiniai meldžiasi:

“Marija, Tavo gailestingumo šaukuios... Marija, nuliūdusiųjų linksmitoja, paguoski krauju ir ašaromis apšlakstytos žemės vaikus, paguoski tremtinius ir mūsų širdis, pilnas ilgesio, kančios ir vargo. Marija, maldauju pagalbos Tėvynės gynėjams, maldauju tikro poilsio gyvybę paguldžiusiems už savo žemę, maldauju taikos ir ramybės savo kraštui ir išvargusiam pasauliui. — Marija, keliu savo nuvargusias rankas į Tave ir prašau melsti Dievą, kad atleistų mano ir mano namiškių ydas, klaidas, netobulumus ir nuodėmes”.

Šventų Mišių auka užbaigiama sekančiais:

“Marija, gelbėk krauju ir ašaromis, pasiaukojimu, pasiryžimais ir meile išpuoštą žemę. Marija, sužadink mūsų krūtinėj milžinų galią, išlaikyk skaisčią Tautos dvasią, kurią mūsų bočiai per amžius ugdė. Marija, apšviesk klystančius, gelbėk mirusius karžygius, leiski prisikelti mūsų šventai Lietuvai, kad kitų tautų tarpe šviestų, spindėtų, kaip šviesi žvaigždė, ir garbintų Tavo Sūnaus ir Tavo begalinį gailestingumą ir meilę.”

Tremtinių kelias Sibire — nuolati-

nis kryžiaus kelias. Apmąstant Kristų, nešantį kryžių, ketvirtoje stotyje, kur Jėzus susitinka sopulingąją savo Motiną, iš tremtinio širdies trykšta šie žodžiai:

“Du žibintai — saulė ir mėnulis, mylimiausias Sūnus ir kilniausia Motina susitinka išganymo kely. Dvi širdys yra jautriausios mūsų vargui, nelaimėms. — Skausmingoji Motina, padėk mums suprasti dabartinio vargo esmę. Padėk mums greitai sugrįžti į tavo numylėtą žemę ir kiekvienam atrasi kelią į laimingą amžinybę.”

Kreipimasi į šv. Moniką užskleidžia mintimi į Mariją:

“Švč. Motina Marija, skausmo išgeltomis širdimis šaukte šaukiamės tavo pagalbos. Išmelski mums šv. Monikos dvasios jėgų ir patvarumo”.

Į visų malonių Tarpininkę iškankintas tremtinys šaukiasi:

“Nuvargom, apmirė mūsų jausmai, sustingo širdys, nebesusigaudom savo mintyse. Marija Malonės Pilnoji, Tu visų Malonių Tarpininke, sugraudinta širdimi keliamo į tave savo maldavimo rankas, atgaivink mus, sakyk mums, ko trokšta iš mūsų tavo numylėtas Sūnus. Mes trokštame visiškai paklusti Jo valiai.—Maloningoji, parodyk mums naujame spindėjime gyvo tikėjimo nemirštamą vilties ir nežinančios ribų meilės žvaigždes. — Padėki man ir mano Tautai nugalėti visas kliūtis, kurios užstoja kelią į tavo Sūnaus glėbį, į švč. širdies turtų gausybę”.

Pagarba, meilė tėveliams — gyviems ir mirusiems — yra viena iš gražiausių lietuvių būdo savybių. Šis tarsi kankinių krauju rašytas maldų rinkinys baigiamas meldžiantis už mirusius, greičiausiai tame pačiame Sibire, tėvelius:

“Marija, Nusidėjėlių Gynėja, Nuliūdusiųjų paguoda, Gailestingumo Motina, skausmo perpildyta širdimi maldauju pagalbos savo mirusiems tėveliams, kurie mūsų šeimą savo darbu ir rūpestingumu saugojo ir globojo. Marija, išmelski jiems veikiausio susitaikymo su

tavo Sūnumi; kad jie iš aukštybių mus vėl vestų ir išvestų iš visų gyvenimo pinklių, bedugnių, iš visų audrų, iš visokių pagundų. Amen”.

Bendrai šiame maldų rinkinėlyje vaizdžiai atsispindi augštas lietuvių kataliko tremtinio dvasinis subrendimas, didžiadvasiškumas. Didžioje kančioje jis nepalūžta, nekerštuoja, pilnai atsiduoda Dievui, Marijai. Jis kryžių, kančią įprasmina kaip auką už save, už Tėvynę. Sklaidant šiuos brangius lapus prisimena vieno jauno lietuvių kunigo žodžiai. Jis dešimtmetį iškentėjo žiauriosios Vorkutos kasyklose. Po to savanoriškai išvyko į Sibiro gilumą, kad patarnautų tautiečiams. Už tai dabar vėl penkiolikai metų nuteistas. Jis viename laiškelyje prasaritė: “Tik vieno trokštu ir meldžiu, kad pilnai išsipildytų Dievo valia”.

Apie lietuvių katalikų Sibiro tremtinių didvyriškumą, tikėjimo ir tautinį gajumą ne kartą prabilo ir svetimtaičių spauda. Štai, ir apie šį lietuvaičių kankinių maldų rinkinį teko skaityti pilnus nuostabos ir pagarbos atsiliepiamus.

Tėvynėje, Sibire ir kitur daugybė tautiečių jau sudėjo augščiausią auką, gyvybės auką. Daugelio kitų kilni auka tebesitęsia. Mes, tai jautriau prisimindami, savo kasdieniniais gerais darbais ir malda galime sėkmingai prisidėti, kad Dangus duotų lietuviui kančioje atsparumą, kad jo kryžiaus kelias sutrumpėtų, kad Kristus, Marija pagaliau triumfuotų ir Sibire. S. M., MIC

Žmonės mano, kad savęs atsižadėjimas kenkia laisvei. Tokie žmonės nežino, kad savęs atsižadėjimas mums kaip tik atneša tikrąją laisvę, nes išlaisvina mus iš mūsų pačių, iš vergijos mūsų sugedimo. Mūsų aistros yra žiauriausi tironai. Tik pasiduoki jiems ir turėsi pergyventi nuolatinę kovą, neturėdamas jėgų nei laisvai atsikvėpti. Atleiskite, bet aš laisve nevodinsiu tos vergijos, kurios žmonės nesigėdi.

— Fr. Fenelon.

KAIP ATsiranda PAŠAUKIMAS

A. Naudžiūnas, MIC

Jonukas buvo gražiai išaukęs berniukas, bebaigęs aukštesnę mokyklą. Jis buvo populiarus ir dar neblogas sportininkas. Gana švariai apsirengdavo ir mokslas gerai sekėsi. Vienmetė Marytė mėgdavo ir pašokti ir pasilinksinti. Moksle gaudavo gerus pažymius, turėjo pasisekimo ir meno ratelį. Jonukas tikrai būtų geras vyras gražiai mergaitei, o vaikinai į Marytę irgi antrą ir trečią kartą pasižiūrėdavo.

Pasibaigė mokslo metai. Rudenį Jonukas išvyko į seminariją, o Marytė įstojo į vienuolyną. Tuoju apylinkėje pasipylė visokios kalbos. Kaimynai nustebę tik kartojo: "Mes net ir neįtarėme, kad jiedu turi pašaukimą!" Tuomet, jau surimtėję, klausinėjo: "Kaipgi atsiranda pašaukimas pas berniuką ar mergaitę?" Panašus klausimas kyla ir pas daugelį gerų katalikų, ir jie tikrai domisi, kaip gali atsirasti pašaukimas berniuko ar mergaitės galvoje ir širdyje.

Po Kristaus mirties, jaunajai Bažnyčiai besiplečiant Palestinoje ir Sirijoje, didelis krikščionių persekiojimas užsiliepsnojo Jeruzalėje. Jam vadovavo ugningas ir veiklusis žydas vardu Saulius. Degdamas dideliu uolumu persekioti krikščionis, jis išvyko raitas į Antioką. Pakelyje įvyko stebuklas. Sukniubo ant žemės. Jai pasirodė Viešpats Jėzus. Baigėsi tuo, kad Saulius atsivertė, tapo apaštalu, ir jau nauju Povilo vardu jis buvo didžiausias risionierius Bažnyčios istorijoje. Šis pavyzdys vaizdžiai parodo, kaip neduodamas pašaukimas. Tokie ypatingi kvietimai, kuriais Kristus balsu kreipiasi į asmenį, yra labai reti.

Paprastas pašaukimas kitaip vystosi, bet ir jo užnugarėj yra Viešpats Jėzus. Berniuke ar mergaitėje pradeda reikštis, ką Bažnyčia yra priėmus vadinti paprastais pašaukimo ženklais:

gera sveikata, palyginamai geras protas, paprastas, bet gilus pamaldumas, ir geras doras būdas. Be šių ženklų dangiškasis Mokytojas pradeda juose ugdyti susidomėjimą Bažnyčia. Kai katalikybė visur žengia pirmyn, Jėzaus išrinktasis ar išrinktoji džiaugiasi. Jei kur nors katalikybei priešinamasi, tai abu nuliūsta. Ir berniukas ir mergaitė norėtų pagelbėti Bažnyčiai, kad ji darėtų pažangą, kad jai nereiktų kęsti nuostolio. Ir tokiems jaunuoliams tas karštas noras kituose ugdyti Kristaus pažinimą ir meilę, kad ir šie geriau Jam tarnautų, pasidaro daugiau kas, negu žaidimas.

Tada mūsų Viešpats savo tykia veikiamąja malone paveikia berniuką ir mergaitę, kad šie laipsniškai linktų į kunigo ar vienuolės dirbamus darbus. Berniuke atsiranda troškimas atnašauti šv. Mišias, prie krikščionijos padaryti naujų krikščionių, klausykloje nuvalyti nuodėmėmis supurvintas sielas, aliejais patepti sergančius ir mirštančius, šv. Eucharistiją padėti ant žmonių liežuvių ir jų širdyse. Mergaitė pamato, kad mokyklinis darbas, našlaičių prižiūrėjimas, ligonių slaugymas ligoninėse — visa tai sudaro progą įnešti Kristų ir padaryti Jį kitų žmonių gyvenimo dalimi. Kristus dirba ir veikia berniuko bei mergaitės širdyje taip lėtai, kad vienu metų pradžioje nors dar ir nėra minties stoti į seminariją ar į vienuolyną, o tų pačių metų pabaigoje jau atsiranda ir noras ir apsisprendimas stoti. Visa tai atlieka pats Jėzus.

Kai pašaukimas pasiekia tokį laipsnį, tai berniukas ar mergaitė jau prisirengę apie tai pakalbėti su kunigu ar vienuole ir paskui su savo tėvais. Ypač šiuo laiku Bažnyčia nori, kad šie parinktieji labai artimai laikytųsi savo dvasios vadovo arba nuodėmklausio. Tik jis juos galės tinkamai vesti, kol

ateis diena stoti į seminariją ar vienuolyną. O patekus ten, jau prasideda išbandymo ir auklėjimo laikotarpis. Prie šio išbandymo ir auklėjimo Bažnyčia pritaiko šimtmečių išmintį ir patyrimą. Tą darbą seminarijose ir vienuolynuose ji paveda patyrusiems kunigams ir vienuolėms.

O ką turi daryti katalikas tėvas ir motina pašaukimui besivystant savo vaikuose? Su maldingais gerais linkėjimais turi juos paskatinti. Tėvai ypač turi vengti, kad jie patys nedarytų sprendimo savo sūnaus ar dukters pašaukimo klausime. Tą reikalą jie turėtų palikti išmintingam sprendimui tų, kurie Bažnyčios yra paskirti ir užgir-

ti. Tėvai turėtų vengti viso, kas galėtų pašaukimą pražudyti, o, iš kitos pusės, turi susilaikyti, kad nestumtų savo vaikų ten, kur Dievas jų nešaukia.

Viešpats Jėzus, kai dar gyveno ant žemės, labai aiškiai ir ryškiai pasisakė apie pašaukimus: "Piūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų maža. Melskite, kad, piūties viešpatį, kad siųstų darbininkų į savo piūtį." Tai stebėtinas dalykas. Nors Dievas žino, kad tūkstančiai sielų laukia kunigų ir vienuolių atvykimo, tačiau Jis nesuteiks pašaukimo malonės, nebent mes to mauldausime.

Pašaukimas ateina per jūsų maldas ir Kristaus malonę. Nedelskite, nelaukite! Melskite dabar piūties Viešpatį!

Pasikalbėjimas prie ežero

Pasaulio sutvėrimas

Dievas visad gyveno. Dievas yra be pradžios ir yra amžinas.

Laiko pradžioje Dievas Savo visagalybe sutvėrė visą pasaulį iš nieko. Jis sutvėrė dangų ir žemę, ir visą, kas yra danguje ir ant žemės.

Žemė buvo tyra ir tuščia, ir tamsybės buvo viršum gelmių. Tada Dievas tarė: tepasidaro šviesa! Ir pasidarė šviesa. Dievas atskyrė šviesą nuo tamsybių. Jis praminė šviesą Diena, o tamsybės Naktimi. Ir tai buvo pirmoji diena.

Dievas taip pat tarė: tepasidaro tvirtuma tarp vandenų! Mėlynas dangus pasidarė ir Dievas pavadino tai dangumi. Tai buvo antra diena.

Dievas vėl tarė: vandenys, kurie yra po dangumi, tesusirenka į vieną vietą ir tepasidaro sausuma! Ir taip įvyko. Dievas matė, kad tai yra gera ir Jis tarė: Žemė teisželdina žaliuojančias žoles ir duodančias sėklą ir vaisinius medžius, duodančius vaisius, pagal jų rūšį. Ir Devas matė, kad tai buvo gera. Tai buvo trečia diena.

Dievas tarė: tepasidaro žiburiai dan-

gaus tvirtumoje, ir teatskiria dieną ir naktį, kad pažymėtų laikus, ir dienas, ir metus. Ir taip įvyko ketvirtą dieną.

Penktą dieną Dievas sutvėrė žuvis, kurios plaukiojo jūrų vandenyse. Jis taipgi sutvėrė paukščius ir kitus sparnuočius, kurie skrenda višum žemės. Dievas juos palaimino ir tarė: Veiskitės ir daugėkite.

Dievas dar tarė: žemė teisveda gyvas esybes pagal jų rūšį, galvijus ir šliužus, ir laukinius žvėris, visus pagal jų rūšį. Ir taip įvyko. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera, ir tarė: padarykime žmogų, pagal mūsų panašumą, ir jis tevaldo jūros žuvis, ir dangaus paukščius, ir žvėris, ir visą žemę. Dievas sutvėrė žmogų ir įkvėpė sielą, kuri niekad nemirs. Dievas matė, kad visa tai yra gera. Ir taip baigėsi šešta diena.

Septintą dieną Dievas ilsėjosi po viso savo darbo, kurį buvo atlikęs. Ir Jis palaimino septintąją dieną ir ją pašventino (Žiūr. Pradžios knyga, 1).

(Senojo Testamento šv. Rašto ištraukas suderino P. P. Činikas, MIC.)

Revoliucionierius

Vienoje Ispanijoje išleistoje knygoje aprašomas toksai atsitikimas: Pirenėjų kalnuose gyveno daktaras Fobas. Pas jį kartą atėjo vienas prancūzas su žaizda kojoje. Ji buvo taip blogame stovyje, kad iš jos net rodėsi kirminai. Daktaras ėmėsi gydyti, bet vis niekas negelbėjo.

Kartą nelaimingasai ligonis ir sako daktarui:

— Viskas bus veltui. Meskime tą gydymą. Aš ir mirsiu su ta liga.

— Kodėl taip sakai?

— Paaškinsiu jums tą, daktare. Aš buvau kareivis. 1793 metais revoliucinė mūsų vyriausybė pasiuntė mūsų pulką į Ispaniją. Aš tuokart draugavausi su Pranu ir Tomu, ir visi trys mes buvome persunkti tada moderniškų minčių — netikėjimo. Atvykę į vieną Ispanų kaimą mes pamatėme Marijos stovylą ant vieno namų durų. Tomas taip ir tarė: “Žiūrėkime, kuris geriau pataikysime į tą prietarams tarnaujanti dalyką.” Šovė ir pataikė į kaktą. Pranas pataikė į krūtinę. Man prisiminė mano dievota motina, rodytoji pagarba Mari-

11
jai, aš nebenorėjau šauti, tačiau pabūgau atsiskirti nuo draugų. Ištiesiau šautuvą, užsimerkiau ir šoviau. Ir kulka pataikė... “Į koją?”, — užbaigė daktaras. — Taip, kaip tik į tą vietą, kur yra manoji žaizda. Viena senelė, kuri matė šiuos darbus, prabilo:

— Einate į karą! Tuo pačiu, ką jūs padarėte, bus ir jums atmokėta!

Ir jos pranašystė išsipildė. Pirmasis krito Tomas. Kulka jam pataikė į kaktą, kaip tik į tą vietą, kur jisai buvo išovęs Marijos stovylai. Sekančią dieną Pranciškus, lyg nujausdamas kas atsitiks, pratarė:

— Dabar mano eilė.

Ir neapsiriko. Kulka perskrodė jo krūtinę. Tuoj pamačiau jį besiraitantį dulkėse ir besišaukiantį kunigo, kurio surasti nebuvo galima. Aš jau neabejojau kas man nutiks. Kulka sužeidė mane kojū. Aš jau neišgyšiu, tačiau dėkoju Dievui ir Šv. Panelei, kad suteikė man malonę — daryti atgailą. Turiu viltį, kad užtariant Tai, kurią taip niekšiskai įžeidžiau, aš mirsiu Dievo draugystėje.

Marian Hills Seminarija, Clarendon Hills, Ill. 16 kunigų baigėme dviejų mėnesių pratybas ir išsiskirstėm į savas vietas dirbti savuosius darbus.

Čia Marijonų seminarijos apylinkė-

je gamtos gražumas dar nėra pranykęs, nes karštoji saulė ir žmonių minios dar nepalietė medžių, žolės, krūmų, ir žydinčių gėlių. Vasarą atvyksta daug vaikučių praleisti atostogas ir suaugusieji — į ruošiamus piknikus.

Marijonų Bendradarbių Draugija – Šv. Sosto draugijų narys

Šv. Tėvas Pijus XII 1955 m. įsteigė vadybą (organizaciją), kuri ypatingai rūpintųsi vienuolinius pašaukimus ugdyti: melstis ir visokeriopais būdais juos remti, pašaukimų dvasią žadinti. Šiai vadybai gali priklausyti tiek atsikiri asmenys, tiek įvairios draugijos,

kurios rūpinasi pašaukimais. Marijonų vadovybei prašant, Marijonų Bendradarbių draugija taip pat yra įrašyta į šią Šventojo Sosto vadybą. Čia paduodamas lotyniškas prijungimo diplomats ir jo vertimas. Be to, nurodomi ir atlydai, kuriuos gali pelnyti visi marijonų bendradarbiai.

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

VOCATIONUM RELIGIOSARUM PONTIFICIUM OPUS PRIMARIUM

DIPLOMA ADGREGATIONIS

Precibus Adm. Rev. di P. Superioris Provincialis Prov. S. Casimiri
libenti animo susceptis *Associationem Cooperatorum Marianorum, M. S. C. Chicago*
Pontificio Operi Primario Vocationum Religiosarum adgregamus, commendantes eiusdem Operis statutorum fidelem observantiam, concedentes communionem gratiarum spiritualium, quibus hoc Opus gaudet, committentes adgregatos omnes potenti tutelae Sacrae Nazarethanae Familiae, huius Operis eximiae Patronae.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Religiosis.

Die 26 martii 1958 .

Valerij Kard. Valer
Cord. Praefectus

P. Fr. Larrana C.M.F.
Secretarius

C.53

ŠVENTOJI VIENUOLIŲ KONGREGACIJA Šventojo Sosto Vienuoliniams Pašaukimams Ugdyti Vadyba PRIJUNGIMO DIPLOMAS

Mielai priimdami Didžiai Gerbiamo Šv. Kszimiero Provincijos Tėvo Provincijolo prašymą Marijonų Bendradarbių Draugiją, (kurios centras) Chicagoje, prijungiame šv. Sosto Vadybai vienuoliniams pašaukimams ugdyti, ragindami tos pačios Vadybos nuostatų ištikimą užlaikymą, suteikdami dvasines malones, kurias turi ši Vadyba, ir pavesdami visus narius galingai šventos Nazareto šeimos globai, šios Vadybos kilniai Globėjai. Duota Romoje, Šv. Vienuolių Kongregacijos būstinėje.
1958 m. kovo 26 d.

Valerijus Kard. Valerio
Kard. Prefektas

T. Ark. Larraona C.M.F.
Sekretorius

Dvasinės malonės

Marijonų Bendradarbių draugija, kaip ir kiti šios vadybos nariai, naudojami tomis pačiomis dvasinėmis malonėmis, kurios yra sekančios:

Pilnuosius atlaidus gauna visi bendradarbiai šiomis dienomis: 1) Viešpaties Jėzaus ir švč. Marijos šventėse, kurios yra visuotiniame Bažnyčios kalendoriuje; 2) šv. Šeimos šventėje (sekmadienį po Trijų Karalių); 3) šventųjų apaštalų mirties šventėse; 4) Keturis kartus per metus metų ketvirčių vienoje pasirinktoje dienoje. 5) Įstojimo į draugiją dienoje.

Atlaidai pelnomi paprastomis sąlygomis, būtent atlikus išpažintį, priėmus šv. Komuniją ir pasimeldus šv. Tėvo intencija. Šie atlaidai galima pelnyti tiek sau, tiek mirusių sieloms.

Be to, pilnuosius atlaidus pelno mirties valandoje šaukdamiesi su gailėsčiu bent širdimi švenč. Jėzaus Vardo.

Daliniai 100 dienų atlaidai gaunami už kiekvieną gerą darbą.

Kunigai, laiką šv. Mišias už mirusių draugijos narius, pelno šioms sieloms privilegijuoto altoriaus atlaidus.

• **Kun. Petras Patlaba** geg. mėn. gale atšventė 25 metų kunigystės su-

1959 m. birželio (June) 13 d.

13
kaktį. Jubiliatas gimęs 1909 m. geg. 1 d. Žemaitijoje. Tapęs kunigu, ėjo vikaro, kapeliono ir klebono pareigas Lietuvoje. JAV keletą metų dirbo Baltimorės liet. šv. Alfonso parapijoje pas prel. Mendelį, šiuo laiku jis dirba pas prel. Albavičių, Cicero, Ill., lietuvių šv. Antano parapijoje ir drauge vadovauja Cicero Aukšt. Lituanistikos mokyklai. Ilgiausių metų!

Kun. K. A. Petreikis

Sidabrinį kunigystės jubiliejų atšventė gegužės 24 d. Primicijas laikė 1934 m. šv. Jurgio par. bažn. Cleveland, Ohio, viena diena su kun. J. Angelaičiu, tuo laiku kun. J. Vilkutaičiui minint savo sudabrinį, o dabar auksinį kunigystės jubiliejų.

• **Kun. Lukas** paskirtas klebonu. Kun. Pranciškus Lukošius-Lukas, šv. Kryžiaus lietuvių parapijos vikaras, paskirtas Roselando (Chicagoje) Visų šventųjų lietuvių parapijos klebonu vieton mirusio kun. klebono J. Šaulinsko. Naujasis klebonas pereitais metais minėjo 25 metų kunigystės sukaktį, o šiais metais vasario mėnesį suėjo jam 50 amžiaus metai. Naujam klebonui Laivo skaitytojai ir leidėjai linki Dievo palaimos naujam darbe.

• **Kun. Antanas Chepanis** paskirtas klebonu į šv. Valentino parapiją Oblog, Ill. Jis yra kilęs iš šv. Kryžiaus liet. parapijos Cricagoje.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

• **Popiežius Jonas XXIII** pareiškė užuojautą dėl buvusio JAV sekretoriaus J. F. Dulles mirties jo žmonai.

• **Popiežius** aplankė vieną darbininkų centrą Romoje, kuris yra Trastevere apylinkėje, ir ten davė pirmąją šv. Komuniją 40 vaikų ir jaunų vyrų.

• **Popiežius**, pagerbdamas Izraelio valstybę, Izraelio ambasadorių Italijai El. Sasson apdovanojo šv. Silvestro ordinu. Šis ambasadorius atstovavo savo kraštą popiežiaus vainikavimo iškilmėse.

• **Indonezijos prezidentas** pas popiežių. Geg. 14 d. šv. Tėvas iškilmingoje audiencijoje priėmė Indonezijos prezidentą Sukarno. Gilios pagarbos ženklai svečias ėmė popiežiui dovanų sidabro indų ir rytietiškais raštais išmargintų brangių medžiagų. Šv. Tėvas svečiui ėmė valstybės galvai skiriamą ordiną ir savo vainikavimo auksinį medalį. Indonezija, seniau buvusi Olandijos kolonija, jau keliolika metų turi savo nepriklausomybę. Šis daugelio salų kraštas turi 70 milijonų gyventojų, kurių dauguma yra mahometonai.

• **Katalikų transliacijos Indijoje.** Patenkindama daugelio katalikų klausytojų prašymus, Indijos tautinio radijo vadovybė pradėjo reguliariai transliuoti katalikų religinę muziką. Pirmasis transliacijas išpildė jėzuitų vadovaujamos šv. Pranciškaus kolegijos ichoras. Bendradarbiaus Bombėjaus šv. Onos bažnyčios ir kiti chorai.

• **Pagerbiamas kard. Cushing.** Bostono arkivyskupui kardinolui Cushing birž. 10 d. suteikdamas teisių garbės doktoratas ri jis ta proga Fordham universitete pasakys kalbą.

• **Paminklas kardinolui.** Jugoslavijos arkivyskupui kard. Stepinac, kuris jau keleta metų yra komunistų belaisvėje, numatoma JAV pastatyti paminklą.

Kun. Avery Dulles, S. J. ir John Foster Dulles, Jr., buvusio valstybės sekretoriaus sūnūs.

• **Salzburgo katedra Austrijoje**, kuri yra klasikinis renesanso pavyzdys, manoma atremontuoti, ir tai kainuos daugiau kaip 2 milijonai dolerių. Katedra buvo apgriauta 1944 m. bombardavimo metu. Ji buvo pastatyta 8 šimtymetyje.

• **Koncertai misijoms.** Žymus prancūzas jėzuitas gitaristas bei dainininkas tėvas A. Duval apvažinėjo Vokietiją, duodamas ten savo koncertus. Iš koncertų bei įvairių muzikinių pasirodymų gaunamą pelną jis skiria misijoms.

• **Keturios valstybių galvos** birželio mėnesį vizituos popiežių Joną XXIII. Turkijos prezidentas Celal Bayar turės audienciją birželio 11 d., Monako prinčas Rainier ir princesė Grace birželio 18 d., Prancūzijos prezidentas Charles de Gaulle birželio 27 d. ir Belgijos karalius Badouin birželio 30 d.

• **Daug besiruošiančių į kunigus.** Parengiamoj Quigley seminarijoje Chicagoy šiais mokslo metais buvo 1,326 moksleiviai — kandidatai į kunigus. Sekančiais dvejais metais, numatoma, Quigley paruošiamosios seminarijos auklėtinių skaičius prašoks 1,500.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **A. a. Seselė M. Antonia** (Stanislova Nutautas), kazimierietė, mirė Chicagoje geg. 26 d., vienuolyne išgyvenusi 50 metų. Velionė buvo viena iš pirmųjų, įstojusi į kazimieriečių eiles. Jai teko mokytojauti, ir ji savo kuklumu bei nuoširdumu visur įnešė kilnios dvasios.

• **Prel. Mykolas Krupavičius** šiomis dienomis persikėlė gyventi Chicago. Apsigyveno savo seserėčios namuose: 2025 W. Walton St., Chicago 22, Ill. Ligšiol šis žymusis mūsų tautos politikas ir visuomenininkas gyveno Ansonia, Conn., lietuvių parapijos klebonijoje.

• **Rašytojui premija.** Lietuvių rašytojų draugija paskyrė 1958 metų grožinės literatūros 500 dolerių premiją Kaziu Bradūnui už jo eilėraščių knygą "Morenų ugnys".

• **Mykolo Vaitkaus atsiminimai** apie arkivysk. Pr. Karevičių, arkivysk. J. Matulaitį, ark. J. Skvirecką ir vysk. P. Būčį renkami Draugo spaustuvėje. Iš spaudos išeis dar šiemet. Knyga turės per 200 pusl. Leidžia Liet. Knygos klubas.

• **Kun. Adomas Pupšys** geg. 14 d. Romoje apgynė disertaciją daktaro laipsniui gauti apie Vygrių (Seinų) vyskupijos įsteigimą ir jos santykius su Prūsų valdžia nuo 1794 iki 1803 metų.

• **Okupuotosios Lietuvos gyventojų skaičius** pagal naujausią surašymą skelbimas — 2,713,000. Turint galvoje, kad į Lietuvos teritoriją įeina Vilniaus

ir Klaipėdos kraštai ir, be to, atsižvelgiant į natūralų gyventojų prieauglį, šis skaičius įrodo didelius gyventojų nuostolius trėmimais ir kitokiais būdais.

• **Kun. Juozas Angelaitis**, Clevelando švč. Marijos Nep. Pagalbos lietuvių parapijos klebonas, geg. 17 d. paminėjo 25 m. kunigystės sukaktį. Jubilias pastatė naują bažnyčią ir jau išmokėjo skolas. Jis stato mokyklą, modernišką salę ir seselėms mokytojoms vienuolyną prie mokyklos.

• **Pašventinta nauja lietuvių bažnyčia.** Geg. 31 d. Chicagos arkivyskupas A. G. Meyer pašventino naujai pastatytą šv. Petro ir Povilo bažnyčią Chicagos pietuose (West Pullmane). Bažnyčia kainuos 250 tūkstančių dolerių. Marmuro altoriai atvežti iš Italijos. Bažnyčios statyba rūpinosi jaunas ir energingas klebonas kun. St. Petrauskas. Parapijos darbuose talkina kun. A. Bendziunas ir kun. F. Kireilis.

Mirusis valstybės sekretorius **John Foster Dulles**, nemažas pavergtųjų tautų draugas.

TĒVŪ MARIJONŪ SEMINARIJOS PIKNIKAS

Šių metų birželio 28 dieną

Clarendon Hills, Illinois, Route 83 & 63 Street

12:00 val. Šv. Mišios atvirame ore, laikomos už gyvus ir mirusius Seminarijos geradarius.

1:00 val. Pietūs.

4:00 val. Įvažiuojančiųjų laimėjimai.

5:00 val. Didžiosios dovanos (automobilio) laimėjimas.

Pasilinksminimas, visą laiką grojant puikiai muzikai. Visus mielus tautiečius kviečiame pasinaudoti gera proga praleisti birželio 28 d. tyrame ore, gražiuose Seminarijos soduose Clarendon Hills, Illinois, Route 83 & 63 St.